

Прокълнатата
НОЩ

КНИГА ПЪРВА ОТ ПОРЕДИЦАТА

Повелители на нощта

Джина Шоуолтър

Превод от английски Ирина Ценкова

У

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка
на „Егмонт България“ ЕАД

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Darkest Night*

Copyright © 2008 by Gena Showalter

All rights reserved

Превод Ирина Ценкова

Редактор Надя Калъчева

Коректор Надя Калъчева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015

ISBN 978-954-27-1430-9

Джина Шоуолтър

Вратата на балкона беше отворена и свежият студен въздух нахлуваше вътре. Тя приближи. Сгорещената ѝ кръв я правеше безразлична към студа. Мадокс стискаше парапета на балкона с гръб към нея, а тъмната му коса (мокра, забеляза тя) беше в безпорядък. Раменете му бяха широки, загорели от слънцето и голи.

Никога не беше виждала гърба му.

Там имаше татуирана огромна пеперуда, която се простираше от върха на раменете му до под колана на панталоните му. Беше червена, почти неонова, и изглеждаше ядосана. Зла. Сякаш можеше да скочи от гърба му и да я среже на две. Странно, помисли тя. Пеперудите бяха толкова нежни същества. Ашлин никога не би могла да помисли, че някоя може да изглежда толкова заплашително. Или че мъж, толкова... мъжествен, колкото беше Мадокс, би имал такава рисунка, татуирана върху тялото си.

– Мадокс! – прошепна тя почти без дъх.

Той се извърна бързо, сякаш тя беше изкрещяла. Чувствените му устни бяха намръщени. В този миг той не беше любовникът, който я беше оставил да се изкъпе и да се подготви за часове удоволствие. Беше воинът, който се беше опитал да я остави сама в крепостта.

– Всичко наред ли е?

– На онзи балкон има одеяло – той посочи в дясно, но не премести присвятия си поглед от лицето ѝ. – Знаеш ли нещо за него?

Освен в нощта в гората, той рядко я беше гледал гневно. Обикновено този гняв беше насочен към някой друг. Беше малко обърквашо тези виолетови очи, които сега бяха обрамчени в същото неоново червено като татуировката му, да са насочени към нея като обвиняващ пръст.

Добрата новина беше, че въпреки че беше ядосан, странната скелетна маска не беше закрила чертите му.

Добила увереност от това, Ашлин вдигна брадичка и